

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

FRONTKJEMPERS OG FALNES EFTERLATTE

Foretaks 1407 V
Postgiro 180 70

Oslo, 20.2.1967.

Fru Solveig Stang

Oslo.

Vi har mottatt Deres brev av 11. februar 1967.

Våre frontkjemper som er hardt krigsskadet mottar støtte fra Tysk Røde Kors etter samråd herom med Norges Røde Kors. Den støtte som ytes er på rent sosial og frivillig basis og angjeldende skadede har intet rettskrav på ytelsene. Enker etter falne mottar støtte på samme basis.

Vår organisasjon vil på det alvorligste henstille til Forbundet ikke å rette noen som helst henvendelse til norske myndigheter i denne sak. Frontkjemper som er invalide vil i likhet med andre invalide ha krav på uførehjelp etter folketrygdlovens bestemmelser. Enhver henvendelse om likestilling med tyske soldater ville i realiteten innebære at norske myndigheter anerkjente at innsatsen var rettmessig. Så er som bekjent ikke tilfellet.

Om Forbundets innsats for sosial og juridisk oppreisning skulle bære frukt i form av en anerkjennelse fra samfunnets side, ville de problemer vi kjemper med løses av seg selv. Men ingen fornuftige og menneskelige hensyn taler for å gjøre krigsinvalide frontkjemper til et middel i denne kamp. Det kan kun utsette den for tap av den stønad som alt ytes. Jeg kan personlig ikke skjønne at det ikke forlengst er gått opp for Forbundet hvor dødsens alvorlig denne sak er. En stønad som indikerer den minste form for anerkjennelse vil Tyskland idag vegre seg for. Offisielle norske myndigheter vil bli rasende, bare ved

de har særlige problemer som andre ikke har. Ved at de kommer inn under vanlig uføretrygd (som jo er meget liten), er ikke problemene løst selv om også den hjelp har betydning. Ved vår mellomkomst har vi oppnådd hjelp fra Røde Kors. Dette innebærer et tillegg som etter omstendighetene må sies å være tilfredsstillende. Jeg nevner at foruten pengestønning kan det bli tale om stønning til operasjoner og undersøkelser, også i Tyskland om det ønskes. Distansen skaper dog problemer.

Et livsnært og aktuelt problem er imidlertid at vi ikke har nådd alle. Vi hadde omkring 300 falne og skulle etter vanlig erfaring ha et like stort antall invalide. Noen kjenner formodentlig ikke til oss. Jeg viser i denne forbindelse til at på den andre side, de som får støtte av den norske stat, finnes det også mange som ikke er registrert. Dette til tross for megen publisitet. Det er grunn til å tro at folk som har lidd meget søker å stikke seg vekk. Dette gjelder i forsterket grad våre. Vi har ikke greid å nå alle fordi vi ikke kan utfolde den publisitet som de andre. Men om vi gjorde det, ville det likevel være de som ikke ville. Jeg har noen slike. Det som hjelper best da, er personlig kontakt. Derfor har vi en stor oppfordring til Forbundet: Hjelp oss med oppsoringen av de skadede! Si at de kan få hjelp fra oss. Men glem ikke at brent barn skyr ilden. Personlig kontakt er best! Jeg glemmer ikke en av de aller beste og kjekkeste krigsskadede frontkjemper jeg talte med for en tid siden. Han var "schwererwundet", men hadde godt arbeid og en aktet stilling i sin bygd. Han ville ikke ha hjelp og var alvorlig redd at den kunne skade ham i hans medmenneskers øyne, ødelegge for ham og hans familie. Han var en av de tapreste vi hadde og er en høyreist mann. Men et harmonisk liv i familie og samfunn teller mer enn penger. - Ved personlig kontakt fikk jeg gjort det klart at den hjelp som ble ytet ikke var annet enn hjelp på rent menneskelig basis, et uttrykk for samkjensle. Han tok imot hjelpen.

Vi tør håpe at De som kvinne vil forstå disse synspunkter og gjøre dem gjeldende i Forbundet. Vi fraber oss så alvorlig vi kan noen henvendelse til myndigheten. Vi ber om hjelp til å nå alle krigsskadede frontkjemper med den hjelp som vi kan yte. Vi ville gjerne ha en liste over Forbundets tillitsmenn og hjelpekrefter. Om dette vil vi også skrive i Folk og Land.

Om Forbundet ønsker det, kan vi møtes til konferanse og samråd. Vi minner om at Forbundets forstand, Arne Rasmussen, har lovet at hvert skritt vil bli foretatt i samsvar med gjeldende lovverk.

(Eivind Paxlund)

Arne Rasmussen